

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 152/15

Luxembourg, 23. december 2015

Sodba v zadevi C-180/14
Komisija/Grčija

Grška zakonodaja, ki omogoča, da zdravniki delajo neprekinjeno 24 ur ali več, je v nasprotju s pravom Unije

Grčija ni omejila tedenskega delovnega časa na največ 48 ur in ni vzpostavila minimalnega trajanja niti dnevnega niti nadomestnega počitka

V skladu z Direktivo o organizaciji delovnega časa¹, povprečni tedenski delovni čas ne sme presegati 48 ur, pri čemer se mora vsakemu delavcu zagotoviti, da ima pravico do minimalnega dnevnega počitka 11 zaporednih ur v 24-urnem obdobju in da ima v 7-dnevnem obdobju pravico do najmanj 24 ur neprekinjenega počitka in do 11 ur dnevnega počitka.

Deset grških zdravniških združenj je pri Komisij vložilo pritožbo. Ta združenja trdijo, da so morali zdravniki (zaposleni ali na usposabljanju) na podlagi nacionalne zakonodaje delati povprečno od 60 do 93 ur tedensko. Poleg tega so morali na delovnem mesu redno delati do 32 zaporednih ur, pri čemer niso bili upravičeni koristiti minimalnega časa dnevnega ali tedenskega počitka niti enakovrednega nadomestnega počitka.

Komisija je zato pri Sodišču proti Grčiji vložila tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti. Komisija trdi, da Grčija s tem, da ni določila in/ali uporabila tedenskega delovnega časa največ 48 ur in da ni vzpostavila minimalnega trajanja dnevnega in tedenskega počitka niti trajanja nadomestnega počitka, ki sledi delovnemu času, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi prava Unije.

Z današnjo sodbo je **Sodišče ugodilo tožbi Komisije zaradi neizpolnitve obveznosti.**

Sodišče najprej ugotavlja, da je določitev najdaljšega tedenskega delovnega časa zdravnikov zelo pomembno socialno pravno pravilo Unije, katerega koriščenje mora biti omogočeno vsakemu delavcu kot minimalna zahteva za zagotavljanje varovanje zdravja in varnosti. Direktiva državam članicam tako nalaga, naj določijo zgornjo mejo 48 ur za trajanje povprečnega tedenskega delovnega časa, vključno z nadurami. Sodišče v obravnavanem primeru ugotavlja, da se ure dežurstva in ure dežurstva v pripravljenosti, ki so dejansko opravljene v bolnišnici z namenom nudenja zdravstvenih storitev, prištejejo k 35 uram običajnega tedenskega delovnega časa. Čeprav grška zakonodaja formalno določa maksimalne meje trajanja tedenskega delovnega časa, pa obenem določa, da morajo zdravniki vsak mesec opraviti več dežurstev v pripravljenosti, zaradi česar se njihova prisotnost na delovnem mestu podaljša, kadar so poklicani v bolnišnico z namenom nudenja zdravstvenih storitev. Navedena zakonodaja omogoča tudi, da se v obliki dežurstev naloži dodatni delovni čas, pri čemer v zvezi s tem ne določa nobene zgornje meje.

Grška zakonodaja zato **omogoča, da tedenski delovni čas preseže mejo 48 ur, pri čemer ni nobene jasne določbe, ki bi zagotavljala, da ure dežurstva, ki jih zdravniki opravijo v bolnišnici, ne povzročijo takega prekoračenja.**

Glede dnevnega počitka Sodišče ugotavlja, da nacionalna zakonodaja, ki omogoča delovni čas 24 zaporednih ur, ni v skladu s pravom Unije. Na podlagi grške zakonodaje pa je mogoče, da mora delavec, kadar običajnemu delovniku takoj sledi dežurstvo, delati neprekinjeno več kot 24 ur in

¹ Direktiva 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 381).

celo do 32 ur, če se takoj po dežurstvu začne nov običajni delavnik. To da se počitek določi le za „drugi čas“, ki ni neposredno povezan s podaljšanim delovnim časom, ne upošteva ustrezno nujnosti spoštovanja splošnih načel varovanja zdravja in varnosti delavcev, ki so temelj ureditve Unije o organizaciji delovnega časa. **Grška zakonodaja, ki določa, da se počitek 24 ur, do katerega so zdravniki upravičeni po vsakem aktivnem dežurstvu, lahko odloži do enega tedna od dneva, ko je bilo dežurstvo opravljeno, ni v skladu z Direktivo o organizaciji delovnega časa.**

OBVESTILO: Tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti lahko zoper državo članico, ki ni izpolnila obveznosti iz prava Unije, vloži Komisija ali druga država članica. Če Sodišče ugotovi, da obveznosti niso bile izpolnjene, mora ta država članica v kar najkrajšem času sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe. Če Komisija meni, da država članica ni sprejela ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe, lahko vloži novo tožbo, s katero zahteva naložitev denarnih sankcij. Če pa Komisija ni bila obveščena o ukrepih za prenos direktive, lahko Sodišče na predlog Komisije sankcije naloži že v prvi sodbi.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106